

[Ministeren for skatter og afgifter]

de mennesker, der er aktive tjenestemænd, når de gamle skal på pension, og en rimelig sammenhæng mellem pensionskrav og samfundsudvikling i det hele taget.

Dette risikerer ikke at være til stede med den meget høje rente, vi har i øjeblikket på de private ordninger, men det er ikke desto mindre sådan, som jeg også var inde på det i forgårs i den almindelige politiske debat, at der jo ikke er nogen, der har fantasi til at forestille sig, tro på, at pensioner på 2-3 gange en slutløn nogen sinde kommer til eksistens, selv om man kan regne ud, at de vil gøre det om 20-30 år, hvis vi fortsætter med en rente, der ligger 10 pct. over inflationen. Det er der ingen der tror på bliver tilfældet, men hvis man ikke tror, det bliver tilfældet, og hvis man ikke har den politiske vilje til at gribe ind, sådan at det kan undgås med den nuværende eller en lavere inflationstakt, er det sikre udfald en voldsomt forstærket inflation i samfundet i slutningen af dette århundrede og begyndelsen af det næste, for at den generation, der er skatteydere på det tidspunkt, kan afkaste sig de fuldstændig umulige forpligtelser til at aflevere hele produktionsresultatet eller mere til til nogle private pensionister. Desuden har denne hyperinflation som bekendt nogle andre skadevirkninger i økonomien, som vi bør sætte alt ind på at undgå at der ligger kimen til i vore forskellige systemer. Det er også det, en skattereform handler om. Skattereformen handler også om, at vi i tilstrækkeligt omfang sikrer os, at de institutionelle investorer, der står for langt den største del af opsparingen i det danske samfund, får en tilstrækkelig kraftig tilskyndelse til at medvirke til de nye finansieringsordninger, vi har etableret for bygge-riet, og som vi skal etablere for landbruget. Det handler det nok så meget om som om, hvorvidt det er 1½, 2 eller 2½ mia. kr. i provenu af rentebeskatning, vi skal have hjem i 1983. Netop disse sammenhænge understreger nødvendigheden af, at vi tager hurtigt fat på den del af skattereformen og også tager hurtigere fat, end vi praktisk kan nå at gøre det med den almindelige personbeskatning.

Så har der været en hel del misforståelser – fejltolkninger vel nok – af tankerne, som jeg skal indrømme ikke er særlig klart formuleret i redegørelsen – en redegørelse må også kun være på 12 sider, har jeg forstået – om tillægsskatten. Tillægsskatten er jo tænkt

som en sammenføjning af det, der bliver arbejdsindkomst, og en fast procent af den skattepligtige formue i stedet for det faktiske kapitalafkast, i stedet for en lejeværdi, i stedet for en renteindtægt, i stedet for en renteudgift trukket fra og i stedet for den del af den personlige erhvervsdrivendes indkomst, man måtte definere som kapitalafkast.

Det er selvfølgelig meget vigtigt for, om modellen virker rimeligt balanceret mellem de forskellige grupper i samfundet, hvilken procent man tager – hr. Wilhelms bliver ud fra enhver betragtning alt, alt, alt for høj – men også, hvordan man opdeler arbejdsindkomst og kapitalindkomst for de selvstændige erhvervsdrivende. Der er jeg meget enig i det hovedsynspunkt, der er i rapporten fra udvalget, nemlig at vi skal lægge os fast på en metode med nogle meget firkantede, skematiske regler, for det er det eneste, der kan praktiseres ved en sådan opdeling. Man må altså definere sig i forhold til erhvervsformuen eller i forhold til personen, henholdsvis med kapitalen og arbejdsindsatsen, med nogle meget firkantede beløbsmæssige eller procentmæssige grænser. Så kan det praktiseres. Det er jo mest betydningsfuldt, hvordan det bliver udformet netop – som også sagt af flere – i forhold til tillægsskatten, for på de proportionale skatter, der bliver tale om, er det uden den store betydning.

Nu noterer jeg, at jeg ikke har fået svaret på en stor del af tingene, men den røde lampe lyser. Der bliver nok en lejlighed senere.

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Der er en enkelt ting, jeg gerne ville have afklaret, inden vi går i gang med anden runde, nemlig det, ministeren var lidt inde på, da han beklagede, at der ikke var sat tal på redegørelsen. Jeg er enig med ministeren i, at det havde været rarere, hvis der i hvert fald på nogle områder havde været sat tal på. Specielt på områder, der har været meget inde i diskussionen, nemlig proportionalstrækket, progressionen osv., havde det nok været rart med nogle ganske enkle regneeksempler.

Jeg synes egentlig, at diskussionen ikke tilstrækkeligt har tydeliggjort, at det, vi taler om, når vi nu taler om proportionalstrækket, er situationen, efter at renteudgifterne er